

Colecția Cleolinda

DIN ȚINUTUL INUIȚILOR

POVEȘTI PENTRU COPII

Repovestite de **Daniel Onaca**

Ilustrate de **Mirona Mara**

București, 2022

Ilustrații interior și copertă: *Mirona Mara*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ONACA, DANIEL

Din ținutul inuiților : povești pentru copii / repovestite de Daniel Onaca ; il. de Mirona Mara. -

București : Bifrost, 2022

ISBN 978-606-95341-3-7

I. Mara, Mirona (il.)

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.

Copyright © 2022

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

C U P R I N S

Minunea pietrelor zburătoare / pag. 7

Veverița cea inimoasă / pag. 11

Plasa miraculoasă / pag. 15

Vulpea și lupul în toiul iernii / pag. 19

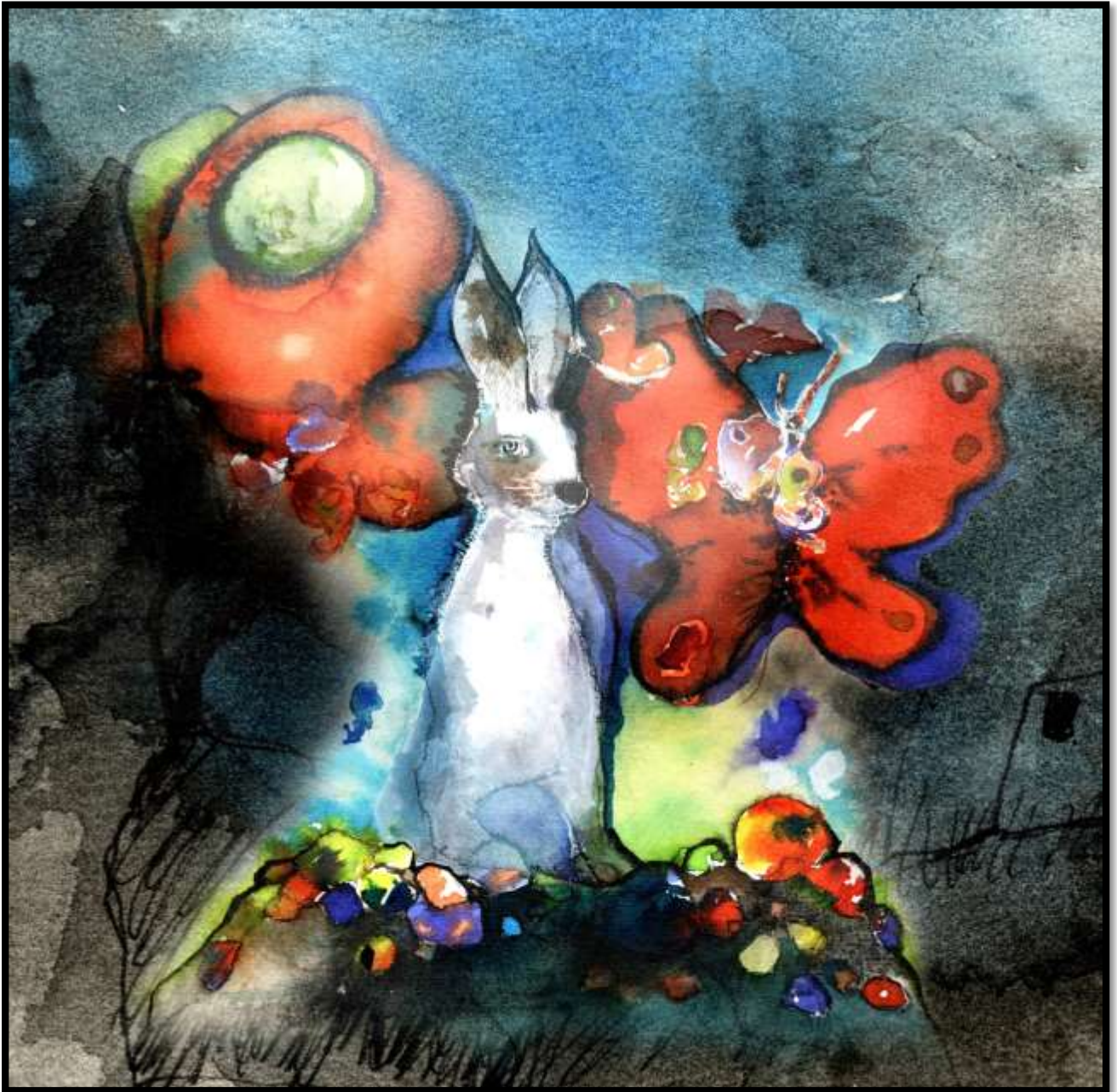
Thunderbirds, păsările-tunet / pag. 25

Rațele care au învățat să joace / pag. 29

Eiderul și cufundarul / pag. 35

Minunea pietrelor zburătoare

Inuiții* povestesc că primele făpturi omenești care au apărut pe lume au fost doi gemeni. Doi băieței. Când i-a văzut, Marele Spirit le-a rugat pe animale să aibă grijă de ei. Animalele l-au ascultat și au prins drag de copii. S-au îngrijit de ei cum puteau mai bine. Câinele îi păzea în fiecare zi. Ursul le-a dat blana lui să le țină de cald. Lupul le aducea hrană. Capra neagră le dădea lapte, iar castorul i-a învățat să plescăie cu mânuțele în apă. Câinele era un păzitor minunat. Pruncii nu trebuiau decât să strige, iar el le sărea imediat în ajutor. Le era frig? Câinele îi învelea bine în blana de urs. Le era foame? Câinele dădea fuguța la capră și se întorcea cu lapte căldicel. Dacă bebelușii voiau să se distreze, câinele inventa tot felul de giumbușlucuri ca să-i facă să râdă. Se rostogolea pe spate, se ridica în două picioare, se învârtea în jurul cozii și multe altele. Copilașii se prăpădeau de râs văzându-l. Când se întristau, câinele fidel se așeza lângă ei și încerca să-i mângâie cu privirea sa plină de înțelegere.

De la un timp însă, se vedea bine că ceva nu era în regulă cu copiii. Îngrijorat din pricina lor, ursul a chemat la el toate animalele. S-au adunat în jurul copiilor iar ursul le-a vorbit:

- Frații mei, copiii aceștia nu pot să meargă! Nu ați văzut? Ei nici nu sar, nici nu aleargă. Nu se joacă așa cum fac puii noștri. Eu zic că trebuie

să-i ajutăm cumva. Ce am putea face?

- Slabi nu sunt, spuse lupul. Gemenii mănâncă toată cărnița pe care le-o duc eu.

- Și beau tot laptele de la mine, completă capra neagră.

Câinele, castorul și celelalte animale au spus că și ele și-au dat toată silința ca pruncilor să nu le lipsească nimic. Atunci a apărut printre ei și *Nanabush***. I-a privit atent pe copii. Aceștia gângureau fără nicio grijă în culcușul lor. Nanabush a clătinat din cap și le-a spus animalelor adunate acolo:

- Văd că ați avut mare grijă de copii. Atât de mare grijă încât niciodată nu a fost nevoie ca ei să facă singuri ceva; un lucru oarecare, oricât de mărunț. Dar ați uitat ceva foarte important: cei mici nu trebuie doar să primească. Ei mai trebuie învățați să caute și singuri ceea ce doresc. Din cauza asta copiii nici nu au învățat să meargă. Dar o să văd eu ce putem face acum ca să reparăm greșeala noastră.

Nanabush a călătorit departe, dincolo de marile lacuri, spre ținutul munților împăduriți. Sub unul din pinii de acolo, s-a rugat Marelui Spirit, creatorul tuturor lucrurilor și ființelor de pe pământ. Numai el știa ce trebuia făcut pentru a-i învăța pe copii să meargă. Marele Spirit l-a sfătuit

pe călător să coboare muntele și să adune pietrele colorate găsite pe drum. Sprintenul Nanabush a făcut cale îtoarsă, iar pe drum a strâns o grămadă de pietricele. Ajuns la poalele muntelui, s-a oprit să se odihnească. A așezat grămada de pietricele în fața lui. Se uita la ele cum luceau în bătaia soarelui: albastre, galbene, roșii, verzui... de toate culorile... Nanabush le-a privit multă vreme, așteptând să se întâmple ceva. Numai că... nu se întâmpla nimic! În cele din urmă, obosit de așteptare, începu să se joace aruncând pietrele în aer, una câte una. Când cădeau, încerca să le prindă în palmă. Câteva a prins el, dar pe cele mai multe le scăpa. Prins de jocul său, Nanabush și-a pus în gând să continue până când va reuși să prindă în palmă toate pietricelele aruncate în sus.

Nu se știe câtă vreme a trecut de când se juca el acolo. Tot arunca în sus pietrele colorate și le prindea în palmă. Iar le arunca și iar le prindea... Deodată, după ce le-a aruncat spre cer, pietrele nu au mai căzut jos! Mirat, Nanabush a privit în sus și a văzut că pietricele și-au schimbat forma: le crescuseră un fel de aripi mititele. Pluteau în aer, ba au început chiar să și danseze. Parcă primiseră viață. Câteva din pietrele zburătoare au coborât lin și s-au așezat pe umerii lui. Celelalte se roteau, împrejurul lui. Harnicul Nanabush a înțeles atunci că venise vremea să plece din ținutul munților.

La întoarcere, acele mici vietăți înaripate l-au însoțit tot drumul. I se roteau în jurul capului ca și cum ar fi avut o coroană de pietre ce fluturau. Văzându-l așa, gemenii s-au veselit mai mult ca niciodată până atunci. Au început să dea din mânuțe ca și cum ar fi vrut să prindă acele minuni cu aripioare. Sau măcar să le atingă. Tot cu ochii la ele, nici nu băgară de seamă când s-au ridicat pe coate și pe genunchi. Apoi, în picioare, dorind să le prindă din aer. Dar micuțele zburătoare, cărora noi acum le spunem fluturi, dansau tot mai departe și mai sus. Gemenii au făcut atunci primii pași urmărindu-le zborul. Încet-încet, au început să meargă. După o vreme, au început chiar să și alerge.

Voi, copii, vă amintiți cum a fost când ați început să mergeți?

Explicații:

* *inuiți*: locuitorii băștinași din nordul Canadei

** *Nanabush*: spirit al pădurii, cu înfățișare de iepure

Verita cea inimoasă

Într-o bună dimineață, în timp ce se urca pe cer, Tata-Soare s-a încurcat în ramurile unui copac înalt. A încercat să scape de acolo, dar și mai rău s-a încâlcit. Timpul trecea, iar el nu se putea desprinde din crengi nicicum. Pe pământ, animalele pădurii tot așteptau ca el să se arate pe cer. Văzând că nu apare, au crezut că s-au trezit prea devreme așa că s-au întors la culcușul lor. Ursul, în grotă lui, iepurele în vizuină, iar ariciul în scorbura dintre rădăcinile unui stejar... Bufnița, lupul și vulpea, însă, erau bucuroase, căci pe întuneric puteau să vâneze.

Când Tata-Soare nu a apărut nici a doua zi, animalele și-au spus că poate s-a rătăcit pe undeva și nu mai găsește drumul spre cer. S-au pus să-l caute prin toată pădurea, dar nu l-au găsit niciunde. Într-un târziu, l-a descoperit o veveriță ce obișnuia să facă salturi printre crengi.

- Veveriță mică, a rugat-o Tata-Soare, cu voce slabă, ajută-mă să ies de aici.

- Imediat, a răspuns veverița!

Animalul cel sprinten a alergat în susul copacului. A ajuns la ramurile unde era prins soarele, dar, când s-a izbit de căldura lui, nu s-a putut apropia de el. S-a îndepărtat cu părere de rău. Tata-Soare a rugat-o atunci din nou:

- Veveriță mică, scapă-mă din rămuriș.

- Tată-Soare, i-a răspuns ea, ești prea fierbinte. Uite, mi-ai ars coada cea frumoasă.

- Mai încearcă odată, a rugat-o soarele. Sunt atât de obosit încât lumina mea se va stinge curând.

Veverița a alergat din nou pe trunchiul copacului în sus. Aproape că a ajuns până la el, dar dogoarea a făcut-o iar să renunțe. Tata-Soare iar a rugat-o printre gemete:

- Veveriță mică, te rog, mai încearcă odată!

- Dogoarea ta mi-a ars coada, mi s-a înnegrit și blana, s-a plâns vietatea.

- Știu, dar încearcă din nou, gemu Tata-Soare. Poate că de data asta o să reușești.

Vocea lui abia se mai auzea. Parcă și lumina venită de la el începuse să pălească. Învinsă de milă, veverița a dat iarăși fuga-fuguța spre vârful copacului. Ajunsă la locul unde soarele era țintuit între crengi, cu ultimile ei puteri, i-a dat un ghiont puternic care l-a făcut să scape din strânsoare. Devenit liber, Tata-Soare s-a înălțat spre cer. Jos pe pământ, în copacul rămuros, pielea neagră a veveriței agățate de o creangă s-a întins devenind netedă ca o foaie de hârtie. Își pierduse și vederea.

De teamă să nu se lovească de vreo creangă, în cădere, micuțul animal atârna acolo, cu capul în jos, fără nicio speranță de salvare. Brațele cu care se ținea agățată i s-au lungit de atâta suferință. Părea că s-a făcut una cu stejarul. Seara, Tata-Soare a coborât spre pământ și iarăși a dat cu ochii de sârmana veveriță. S-a oprit atunci în loc și i-a vorbit astfel:

- Veveriță mică, pentru că m-ai scăpat de la greu, acum îți voi răsplăti bunătatea. Spune-mi care este dorința ta cea mai arzătoare?

- Întotdeauna am visat să zbor, i-a răspuns veverița, dar acum este prea târziu. Mi-am pierdut și coada stufoasă, și blana și lumina ochilor. Nu mi-a mai rămas altceva decât să mor.

- Nu vorbi așa, a dojenit-o Tata-Soare. De acum înainte, vei putea zbura spre cer exact așa cum ai visat. Și pentru că ochii nu te mai ajută, vei zbura doar noaptea. În loc ochilor vei avea urechi care să-ți fie de ajutor. Dacă strigi, copacii și pietrele vor trimite ecouri înapoi la tine și așa vei ști să te ferești de orice piedică răsărită în cale. Iar eu te voi vedea în fiecare dimineață și seară.

La auzul acestor cuvinte, veverița se desprinse de pe creanga ei și începu să zboare împrejurul copacului. Cu ajutorul aripilor primite, zbura noapte de noapte, iar la mijitul zorilor căuta un adăpost. Acolo dormea

toată ziua, atârnată cu capul în jos. Se spune că acea veveriță, transformată în liliac, este strămoașa tuturor liliacilor de pe fața pământului.

Voi ce credeți, dragi copii? De ce arată liliacii așa cum arată, de ce zboară numai noaptea și... de ce dorm ei agățați, cu capul în jos?